

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE: H. C. M.
Transvaalkade 105^{hals} Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106^{hals} Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

Wie we zijn.

De 3e Internationale heeft 't parool uitgegeven dat in alle landen „massa“ partijen gevormd moesten worden, die zich bij Moskou moeten aansluiten. Dat op 't gehalte dier partijen minder wordt gelet, kan nader gedemonstreerd worden aan de pogingen, die Moskou doet om Italië er bij te krijgen. Elders in dit blad vindt men dat uitvoeriger. Zodoende is Moskou reeds een verzameling van centrische partijen. Van onverzoonlijke klassenstrijd is geen sprake meer. De Deutsche C. P. besluit tot „loyale“ oppositie tegen de „burgerlijke“ regering, trekt met Scheideman, Deutsche Volkspartij, Onafhankelijk in een eenheidsfront op tot bescherming der Republiek van de gele en witte beulen.

De Fransche C. P. verzet zich niet tegen 't oproepen van nieuwe lichingen voor 't leger, Italië handhaaft een burgerlijk ministerie.

Onze Hollandsche C. P. is een waardig lid in deze rij. De Hollandsche C. P. streefde er reeds naar massa-partij te worden, vóór Moskou gesproken had. Zij moest dat natuurlijk doen ten koste der klare klassenpolitiek. De massa moest komen, hoe dan ook.

In den oorlog kwam dat sterk tot uiting, toen men aansluiting zocht bij de Syndicalistische arbeiders. Zij deed dit echter niet op Kommunistische gronden. De entente-gezinde syndicalisten konden alleen gevangen worden, door deze gezindheid niet te bestrijden. D.w.z. door het entente-imperialisme niet te bestrijden. Zij kon dit alleen, door bij de voedselvoorziening niet 't internationale klassebelang, maar het nationale belang op den voorgrond te stellen. Vandaar de eisch van de Holl. C. P. om graan uit Amerika, al zouden de Amerikanen daarvoor in ruil ook Hollandsche scheepsruimte verlangen, om de oorlog te kunnen voeren.

Hierin zou men de Hollandsche C. P.-ers „nationaal-bolsjewieken“ kunnen noemen.

Maar de C. P. groeide niet hard genoeg. Men had te weinig kamer- en gemeenteraadszetels. En daarom ging de verburgerlijking voort. Men had plotseling geweldig medelijden met de Weensche hongerlijders en dus werd voor hen steun gevraagd. Terwijl men de mond vol heeft met revolutionaire frases, komt men met de contra-revolutionaire eisch van landnationalisatie. Dus met S. D. A. P. reformisme.

Zoo gaat het voort.

Met 't N. A. S. en Kolthek moest worden gekoket. teerd vanwege de massa en stemmenvergrijp. Buurthuurders-vereenigingen moesten dienstbaar worden gemaakt aan stemmenjacht. In de vakbeweging moeten de „cellen“ omzichtig te werk gaan. Over kommunisme moet je niet praten. Daar hebben de lui een puist aan.

Zoo stiekum weg, zonder dat de arbeiders het zelf merken, moet je ze naar Moskou voeren. Dat heet dan de propaganda voor 't communisme of de verovering der vakbeweging. Dat heet dan onverzoonlijke klassenstrijd.

Van Ravesteyn wordt in de Djambi-kwestie een hartstochtelijk verdediger der „nationale“ belangen en hij heeft het vreeselijk druk voor 't belang van „ons“ land.

De actie's van den laatsten tijd doe de deur dicht. Heel zoetsappig redeneeren de heeren daar mee over grondwetsherziening. En ze komen met een paar amendementjes, ze bewilligen gelden voor onze geëerbiedigde koningin. Natuurlijk niet op reformistische, o je neen, op zuiver Marxistische gronden. Van een revo-

lutionaire ontrafeling der kapitalistische grondwet geen sprake. Dat alleen 't Raden stelsel de arbeidersklasse tot de macht voert en haar rechten waarborgt geen woord. Inzake de steunbeweging in Rusland wordt plotseling een algemeen belang ontdekt. Vroeger hadden we daar nooit van gehoord. Heel de bourgeoisie en 't proletariaat wordt in 't geweer geroepen, om voor de belangen der Russische Sowjet-Republiek op te komen. Wordt in Holland alleen den raad gegeven op eventueel vrije dagen voor Rusland te werken, in Duitschland sluit men een formeel godsvrede met de bourgeoisie. Daar moeten de arbeiders volgens de C. P. overuren maken, Zondagsarbeid verrichten, contracten afsluiten met 't patronaat. Nu geldt niet meer, dat alleen de wereldrevolutie Sowjet-Rusland kan redden, maar de godsvrede met de bourgeoisie. Dat beteekent in West-Europa en Amerika de onderwerping aan 't kapitaal.

't Was alleen jammer en lastig, dat er in de C. P. nog altijd opposanten waren. De vuilste verdachtmaking, de geraffineerdste bedriegerijen van het C. P.-

Het Partijbestuur der C. P. geeft dit jaar geen jaarverslag. Meen je dat dit in verband staat met wat Roland Holst en anderen constateeren:

„Vele beproefde strijders, die zich reeds jaren in onze gelederen bevonden. Keeren ons den rug toe, het vertrouwen van andere deelen der arbeidersbeweging, in de geestelijke leiding onzer partij, is in het afgelopen jaar eer af dan toegenomen.“

Dacht je dat? Wel neen, 't is voor 't raaf, omdat de afdelingen niet alle de hegevens zonden.

bestuur konden de oppositie niet doodden. Wie omtrent deze praktijken meer wil weten, leze „Breed Marxistisch klasseninzicht“.

Zooals gezegd: die opposanten waren lastig. Maar gelukkig kreeg het partijbestuur steun. En wel van Moskou zelf. Discipline moest er wezen! En dat werd nu het tooverwoord om iedere opposant de mond te snoeren en iedere kritiek onmogelijk te maken.

Zoo zien we in Holland de droeve toestand, dat een paar partijbonzen in een C. P. hun wil tot wet maken. De leden zijn niets, de leiders alles. En we, dat de grondfouten van de 2e Internationale met grooter kracht in de 3e terugkeeren. In de 2e Internationale handelden de leiders, de parlementariërs. De leden moesten alleen maar contributie betalen en ja te knikken. Dit leidde in 1914 tot de groote catastrofe. De massa's hadden geen zelfbewustzijn. Ze waren niet gewoon te denken, te handelen. Dat werd voor hen gedaan. In de 3e Internationale is 't precies 't zelfde. Weer zijn het de leiders, die alles doen. De leden moeten zwijgen.

De C. P. bleek in de loop van de laatste jaren door haar opportunistische draaiertijen niet voor haar taak berekend te zijn.

„Dit opportuniste is het bewijs dat de leiding der C. P. niet de klaarheid der massa ten doel heeft, maar de macht der partij en van haar leiding. Om het met één zeer scherp en klaar woord te zeggen: De partij wordt door de leiding niet voor het communisme gemaakt, maar het communisme wordt gebruikt als middel om de partij en haar leiding groot en machtig te maken.“

Maar er is meer.

Was het ook voor de voorstanders der klassepolitiek

door de wonderlijke toepassing der discipline zoo goed als onmogelijk tot uiting te komen, nochtan zouden we de partij niet hebben verlaten.

De ontwikkeling der laatste jaren bracht echter verschillende problemen op den voorgrond. Het vraagstuk „Hoe ontwikkelen we de noodige zelfbewustheid van 't proletariaat?“ opende een rij van de gewichtigste kwesties. Aan de hand van de ervaringen in de revolutionair ontwikkelde landen, moest ieder revolutionair zich grondig rekenschap geven van de verhouding van leiders en massa, de dictatuur, de vakbeweging, 't parlementarisme. De oplossing dier vraagstukken is voor ons zoo verschillend vergeleken bij Moskou en de offic. C. P.-en dat langer samengaan onmogelijk werd. De 2e Internationale kon dan ook niet anders, dan de meest revolutionaire vleugel van 't proletariaat de K. A. P. D. uit haar rijen verbannen.

't Is in 't bestek van dit artikel niet de plaats al deze zaken uitvoerig te belichten. Bovendien moet toch de dagelijkse praktijk onze beste leermeester zijn.

Zoo zullen we dus in deze kolommen de arbeiders de eenige weg wijzen, die naar onze meening naar de overwinning voert. Naar 't veroveren en behouden van de macht. We zullen het vertrouwen op parlementaire en vakvereenigingsleiders breken.

We zullen de propaganda voor de bedrijfsorganisaties en de Algemeene Arbeidersbond (A. A. B.) ter hand nemen. We zullen een kern van doelbewuste, standvastige, klassebewuste proletariërs om ons verzamelen, die den weg zullen wijzen naar de verovering van de klassedictatuur. Onze strijdmiddelen ontplooi de zelfbewustheid van 't proletariaat. Wij zullen de arbeiders doordringen van de vreeselijke waarheid:

De bevrijding van 't proletariaat kan slechts het werk dier proletariërs zelf zijn.

Eerst nu gaan we de volle, zware betekenis dier woorden begrijpen. Dit gevleugeld woord, wordt door alle arbeiders gebruikt. Maar de diepe zin er van hebben ze nog niet doorproefd. En toch zal de beker tot den laatsten druppel geleidigd moeten worden, vóór 't proletariaat rijp is de macht te veroveren en..... te behouden.

Een tijd van geweldige strijd ligt voor ons. Maar de tijden zijn met ons. 't Proletariaat moet onze middelen aanvaarden, op straffe van ondergang.

Zoo verschijnt hiermee het eerste nummer van ons partijblad. De ontvangst onder de arbeiders zal wel met reer gemengde gevoelens zijn. Ons begeleiden de zegewenschen van weinigen en de vervloeking van velen.

K. A. P. beteekent onverzoonlijke strijd tegen het kapitalisme.

K. A. P. beteekent strijd tegen ieder reformisme en opportuniste.

K. A. P. beteekent strijd tegen de 2e en 3e internationale.

K. A. P. beteekent strijd tegen I. V. V. en R. V. I.

K. A. P. beteekent strijd voor de klassedictatuur.

De Internationale Toestand en de K. A. P.

I.

De internationale economische toestand, en daardoor ook de politieke, is zoo, dat de revolutie in Europa dreigt.

Het Oosten en een groot deel van Midden-Europa

STEUNT DE STAKENDE METAALBEWERKERS.

is zoo verarmd, dat het niet meer koopen kan, het geld van talrijke en reusachtige landen is zoo in waarde gedaald, dat het welhaast zijn koopkracht heeft verloren. Duitschlands kapitalisten verrijken zich ten koste van het proletariaat, dat in ellende leeft en in andere landen werkeloos wordt, maar Duitschland zelf verarmt, de landen met hooge geldkoersen kunnen niet meer verkopen, de handel komt tot stilstand, enorme niet te betalen schulden aan binnen- en buitenland brengen groote deelen van Europa naar het bankroet. In Amerika hoopde zich het goud op, maar de export verdwijnt, een geweldige werkloosheid ontstaat overal, het wereldkapitalisme staat voor den afgrond.

Geen enkel middel is tot nog toe door de kapitalistenklasse gevonden om de crisis te overwinnen. Deze neemt integendeel steeds toe.

Dood en mateloze ellende bedreigen dus het proletariaat.

Van de Balkanvolken, van Polen, Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije rolt het Bankroet aan naar het Westen. Het grijpt den Duitschen Staat aan, en welzwa Italië en Frankrijk en de overige West-Europese Staten. De eenige uitweg van het kapitalisme is de toelooze uitbuiting en de ondervoeding van het deel van het proletariaat dat arbeid heeft, het vreeslijkst gebrek of de dood van het andere. Dit schijnen de eenige mogelijkheden voor de kapitalistische klasse om zich te redden, om het kapitalistisch stelsel in stand te houden.

Voor het proletariaat is dus de keuze: Deze ellende en dood, of het communisme.

Door de ontwikkeling der kapitalistische productiekrachten, die den wereldoorlog veroorzaakten, is dus de Maatschappij op het punt aangekomen, door Marx voorspeld en door de Marxisten altijd als grond van hun taktiek aangenomen, waarop de productiekrachten (het kapitaal) in botsing komen met de produktie, d.w.z. de eigendomsverhoudingen, het privaatrecht.

De kapitalistische klasse wil de oude eigendomsverhoudingen, het privaatrecht handhaven, het proletariaat moet ze vernietigen en ze vervangen door gemeenschappelijk bezit, het communisme.

De Revolutie is daar.

De wilde verspillings der productiekrachten en menschenlevens — de chaos in alle landen — ondanks den enormen groei der technische en organisatorische productiviteit van den arbeid en zoo groote verlamming van productie en verkeer, dat massa's te grond gaan, deze crisis toont, dat het kapitalisme niet meer in staat is het maatschappelijk proces verder te leiden.

Daardoor is de maatschappij de periode van revolutie, van overgang van kapitalisme naar socialisme ingetreden. Het is de plicht dus van het proletariaat van Europa, van ieder land, ook waar de crisis zich nog niet in haar scherpsten vorm vertoont, zich voor te bereiden voor de revolutie.

Dat wil de K. A. P. nu beginnen in Nederland.

II.

Hoe staat het met de voorbereiding van het proletariaat van Europa tot de revolutie? De revolutie, die waarschijnlijk al nabij is?

Terwijl de economische en daardoor de politieke toestand voor het kapitalisme steeds verschrikkelijker wordt, hoe staat het met het proletariaat? Hoe is zijn materiele, zijn organisatorische, zijn geestelijke bereidheid vooraf? Staat het gereed?

Wij spraken hier niet van den 2e en 2½ Internationale. Zij willen niet gereed staan. Zij willen verraden, zij willen een bondgenootschap met de bourgeoisie. Zij willen den opbouw van het kapitalisme.

Wij spreken dan het zoogenaamde kommunistisch deel van het proletariaat. Wij spreken over de kommunistische partijen en derde en de Roode Vakverenigings-Internationale. Hoe is hun geestelijke en organisatorische gesteldheid? Staant zij gereed tot de revolutie die komt?

Wij, wie met de Roode Vaan-groep in Amsterdam, met Lutaan en Korper en de anderen, en met sommigen in andere afdelingen der C. P. sinds 1917 en op hebben gehamerd en al onze krachten hebben ingespannen, dat er geen opportunistische of reformistische politiek door de revolutionairen zou worden gevoerd, wij allen hebben het recht te antwoorden.

En dat antwoord is: Neen. Er staat in geen enkel land in Europa een kommunistische partij, en evenmin een gedeelte der Roode Vakverenigings-Internationale tot de revolutie gereed. En de organisatorische en geestelijke gesteldheid van al die partijen, en dus van de derde en de R. V. I. is zeer slecht.

Waarij kommunistische, tot den strijd bereide organisaties zijn er niet, en de geestelijke ontwikkeling der massa's in die partijen is slecht.

En daardoor is het zeker, dat, wanneer de revolutie mischien al zoo nabij is, bestaat, het proletariaat daar het ondanks zijn wanhopigen toestand, uiterst sterk georganiseerde en gewapende kapitaal, een vreeselijke en bloedige nederlaag zal lijden.

Wat en wie zijn de oorzaak van dezen vreeselijken toestand?

Wij aarzelen geen oogenblik te zeggen, dat in de eerste plaats de Russische Communisten, Lenin, Trotsky, Zinoweff, Radek enz. de schuld van dezen toestand zijn.

En in de tweede plaats de leiders der partijen in Europa, die met hen de derde Internationale hebben gevormd.

Wij willen hier niet onderzoeken wat de Russen tot hun noodlottige taktiek voor West-Europa heeft gedreven. Was het onkunde, was het de meening dat evenals zij, de Bolschewiki, de 25 miljoen arme boeren en de 6 miljoen proletariërs hadden meegesleept, zij en de Europeesche communisten zoo ook wel de arbeidersklasse hier zouden meeslepen? Of wilden zij zoo gauw mogelijk de steun van de groote West-Europese massa's hebben, communistisch of niet, om zich zelf te redden, om hun revolutie staande te houden, die van het begin af aan al zoo moeilijke was?

Wij gelooven het laatste. Maar h. i. doet er niet toe. Het feit is, dat hun politiek noodlottig was, en dat door hen nu het proletariaat tegenover de revolutie ongewapend staat.

Hoe was hun taktiek in West-Europa?

In de eerste plaats hebben zij massa-partijen gevormd, die voor een groot deel uit niet-communisten bestaan. Zij hebben in Halle op één dag 400000 onafhankelijken, voor het overgroot gedeelte niet-communisten, in de Kommunistische Partij weten te krijgen.

In Frankrijk hebben zij in Tours zoo goed als de geheele Franse partij, die voor het grootste deel uit uit niet-Communisten en zelfs voor een groot deel uit Nationalisten bestond, in hun net geklokt. Hetzelfde deden zij in Tsjecho-Slowakije en doen zij altijd nog in Italië. En overal probeeren zij niet-kommunistische massa-partijen te vormen.

En overal is hun leus: „Gaaf tot de massa's“

Maar nergens is hun leus: „Brengt de massa tot U“.

En daarom, terwijl in deze revolutionaire periode de parlementsleden niets meer vermogen, geen hervormingen, niets, terwijl hun propaganda van uiterst geringe beteekenis is en hun optreden de massa's slechts afhoudt van den strijd, daarom om massa's te krijgen, lieten zij ook het Parlementarisme bestaan.

Daardoor, door dit opnemen van groote massa's van meerderheden niet-Communisten is de geestesgesteldheid der partijen overal zeer slecht.

In Duitschland gaat men al samen met de verraders van het Communisme, met de Sociaaldemokraten en de Onafhankelijken, men wilde al ministeries met hen vormen, in Frankrijk verdedigde de Kommunistische Partij de kapitalistische Natie, in Engeland verried men, zooals onze partijgenoot Sylvia Pankhurst aantoonde, het Iersche Communisme, enz. enz. In ons land vernederden zich de bewijzen van opportunisme en Reformisme*). Kortom overal door en door slechte geestesgesteldheid door die taktiek.

En een vast bewijs, dat zij deze bewijzen en opzettelijk hier in Europa invoerden, is wel, dat de Bolschewiki in Rusland zelf nooit anders dan een zeer zuiver, en dus kleine partij hebben gewild. In October 1917 waren zij nog geen 20000 man in een land van 180 miljoen!

In de tweede plaats lieten de Russen hier de vakverenigingen onaangetast. Deze in hun geheele wezen en bouw contra-revolutionaire organisaties moest men „veroveren“, d.w.z. er andere „leiders“ aanstellen, maar verder inderdaad zoo bewaren. Dat wil zeggen, men moest organisaties behouden, die voor de revolutie ongeschikt zijn. Terwijl het in Rusland zelf en in Duitschland, Hongarije, Beieren, Oostenrijk, en Oostzeelanden gebleken is, dat alleen bedrijfsorganisaties**) de revolutie maken kunnen en dat de vakverenigingen in de revolutie niets kunnen — liet men de vakverenigingen toch bestaan. Geen wonder, men wilde ook deze massa's dadelijk hebben, communistisch of niet. Men wist wel dat als men voor bedrijfsorganisaties werkelijk ging strijden, men tijdelijk de arbeiders der vakverenigingen zou afstooten en d.w. bij de verkiezingen hun stemmen niet zou krijgen.

Daarom ging het „Communisme“ ook hier weer tot

*) Wij zullen aan het Reformisme der C. P. in een volgend nummer een afzonderlijk artikel wijden.

**) De lezer late zich niet door de stellingen van het 3e congres der Derde Intern. verwarren, die ook spreken over fabriekscomités en industriële bonden. Een fabriekscomité is nog geen bedrijfsorganisatie. Het feit is, dat door geen enkele partij der 3e Intern. werkelijk voor bedrijfsorganisaties gestreden wordt en dat de K. A. P. D., die dit wel doet, daarom uit de 3e Intern. is geworpen.

de massa's, in plaats van de massa's tot het Communisme te brengen.

Men ging tot de reformistische massa's. En men vergat dat men door die daad zelf reformist werd.

En ook daardoor, door het opnemen der vakverenigingen in hun taktiek, door hen te laten bestaan, werden de Kommunistische Partijen der 3e Internationale en hun geestesgesteldheid door en door slecht en niet tot de Revolutie voorbereid of in staat.

En ten slotte voerde Rusland in de Partij-Diktatuur in plaats de Diktatuur der klasse. Omdat zij in Rusland een proletariaat van 6 miljoen en 25 miljoen arme boeren hadden, die zoo goed als niet georganiseerd waren en niet lezen konden, en omdat bij hen dus noodzakelijk een Partijdiktatuur moest bestaan, verbeeldde zij zich dat dit in West-Europa met zijn geestelijk hooger ontwikkeld proletariaat en zijn geweldige en oude organisatie onmogelijk was.

Dat had ook een vreeselijke uitwerking op den geheele toestand, want het Proletariaat in West-Europa voelt, dat het, wanneer het dan tot een revolutie komt, zelf de leiding moet hebben. In zijn organisaties. Het voelt dat de tegenstanders, het kapitalisme, hier zoo machtig is, dat alleen de geheele klasse het overwinnen kan. Daarom wil het de klasse-diktatuur en verwerpt de diktatuur eener Partij. En iedere kommunistische partij in West-Europa die dat niet inziet, zal ten slotte de massa's van zich stooten.

In deze Partijdiktatuur, die nooit iets anders wordt of zijn kan, dan Leidersdiktatuur, waarvan wij in Nederland al de vreeselijke gevolgen zien, ook deze maakt de kommunistische partijen en hun geestesgesteldheid slecht en niet tot de revolutie gereed.

Wil men hiervan een bewijs, men zie slecht naar Duitschland. Daar heeft de Maart-actie van 1921 bevestigd dat de taktiek van de derde Internationale verderfelijk is. Daar viel de partij, die voor het grootste deel uit niet-communisten bestond, in de actie in stukken uiteen, het overgroot deel deed niet mee en het een deel verried het ander. De cellen en de vakverenigingen bleken contra-revolutionaire inrichtingen. En de massa's hadden niet het geringste vertrouwen in de diktatuur van de kommunistische partij.

Zoo zal het overal gaan, wanneer het tot revolutie komt. Een vreeselijke nederlaag en daardoor de ondergang maakt door deze taktiek de derde Internationale en haar partijen.

III.

Daar er dus geen organisaties zijn, die de revolutie voeren kunnen, en daar het de plicht is van elk revolutionair de revolutie te helpen voorbereiden, moest de K. A. P. in Nederland en moet de Kommunistische Arbeiders-Internationale worden opgericht.

Wat is tegenover de derde Internationale haar taktiek? Zij wil uit alleen communisten bestaande partijen. Zij wil geen parlementarisme.

Zij wil bedrijfsorganisaties en geen vakverenigingen. Zij wil klasse, geen Partij- of Leidersdiktatuur. Zij wil in de kommunistische partij en in de bedrijfsorganisatie de arbeiders zoo scholen, door woord en daad, dat zij zelve de diktatuur en den opbouw van het communisme kunnen op zich nemen.

Zij wil de arbeidersmassa's en hun organisaties zelf tot de leiders van den strijd maken.

Kortom zij meent en zij wil, dat de bevrijding der arbeiders in West-Europa het werk der arbeiders zelf zij.

De taktiek van het parlementarisme.

Diegenen, die in plaats van het kapitalisme een nieuwe maatschappijvorm zonder uitbuiting willen, door middel van de strijd van de arbeidersklasse tegen de bourgeoisie, staan steeds voor de vraag: op welke wijze, door welke manier van handelen, welke taktiek kan het proletariaat de kracht verkrijgen, noodig om de bourgeoisie te overwinnen? Welken weg moeten de kleine groepen en minderheden, die dit doel willen, nu inslaan, om het proletariaat zoover te krijgen?

Het antwoord op die vraag kan men niet eenvoudig bedenken. Een theorie, als die van Marx, kan veel helpen, in het vinden van den weg, omdat zij ons de werkende krachten van de maatschappij: het kapitaal en zijn groei, de uitbuiting, de klassenstrijd, doet begrijpen en zoo de groote lijnen van ontwikkeling laat vooruitzien. Maar een antwoord in elk geval kan zij niet geven. Dat moet de ervaring doen. De arbeidersklasse kan alleen door ondervinding, door harde en zware ondervinding vaak, vol gruwelijk leed en groote offers, haar weg naar bevrijding vinden. En zij, die haar willen voorgaan en den weg wijzen, moeten zich voortdurend door de ervaring laten leiden en leeren.

De jaren sinds 1914 zijn een ontzaglijk harde leer-

school geweest. De lessen, die daaruit te putten zijn, dringen echter nog maar langzaam door. Daarom moet hierop telkens opnieuw gehamerd worden.

Ten onrechte ziet men leering daarin, dat het kapitalisme in den oorlog en daarna zijn bloeddorstige, menschenmoordende natuur ten volle getoond heeft. Enkel dat altijd weer aan de arbeiders toeroepen, en hen tot strijd oproepen, kan niet veel vrucht brengen. Arbeiders, die gelooven, dat het kapitalisme een gelukbrengende, tot heil der menscheid bedoelde maatschappij vorm is, die vanzelf tot vrede en gerechtigheid voert, zullen er niet veel zijn. Voor de groote massa's van het proletariaat is het niet geloof in het kapitalisme, maar ongelooft in het socialisme, ongelooft in hun eigen kracht, wat hen verlamt en weerhoudt van handelen. Zij zijn niet vóór het kapitalisme in elk geval, maar zij zien niet een klare weg, om tot iets beters te komen. De taak van socialistische of kommunistische partijen is het, deze weg zoo duidelijk te maken aan de arbeiders, dat steeds grooter aantal hem zien en hem willen volgen. Daartoe is noodig, dat zij hem eerst zelf goed zien. En daartoe moet de ervaring van de achter ons liggende jaren helpen. Zij waren een leerschool voor taktiek; al wat toen gebeurde, is een toetssteen, waaraan de waarde van verschillende vormen van strijd en methoden van taktiek op de proef gesteld werd. Wat leert het ons?

De sociaaldemokratie was in de halve of kwart eeuw vóór de oorlog opgegroeid tot een machtige organisatie van het proletariaat, die de klassenstrijd tegen de bourgeoisie voerde. Haar methode was het parlementarisme: aktie der gekozen vertegenwoordigers der arbeiders in de parlementen tegen de regering en de burgerlijke meerderheden. Naast haar stonden de reusachtig georganiseerde vakorganisaties, die door de arbeidsvoorwaarden streden tegen de patroons. De sociaaldemokratie had steeds beweerd, dat door haar praktijk de arbeidersklasse zoo sterk en machtig zou worden, dat zij de regeringen en de bourgeoisie zou kunnen overwinnen, om dan het socialisme tot stand te brengen. De reformisten onder hen zeiden, dat dit zou gebeuren door geleidelijk in alle regeringen en bestuursambten in te dringen, de radikalen meenden, dat het alleen in eens, door middel van een groote revolutie kon geschieden.

Wat bleek nu in 1914? De sociaaldemokratie schreef eerst fel en demonstreerde toen een beetje tegen de dreigende wereldoorlog, maar ging, toen het ernst werd, mee en verklaarde zich solidair met de nationale bourgeoisie tegen het buitenland. Ondanks het feit, dat strijd tegen het imperialisme en de dreigende wereldoorlog in de voorafgaande jaren een hoofdpunt in alle aktie was geweest. Deze ommekeer bewijst ten eerste, dat in het wezen der propaganda van de sociaaldemokratie, die in de diepste gedachtegang van het proletariaat, die zij niet uitroede maar soms naar de mond praatte, het besef van een zekere saamhoorigheid en solidariteit met de burgerlijk-nationale orde lag. Daardoor konden de heerschers op dit moment van geweldige krachtsinspanning het proletariaat voor hun doel gebruiken. En ten tweede bewijst dit de zwakte en machteloosheid van het proletariaat op het oogenblik, dat de bourgeoisie haar volle macht ontplooi, bereid om elk verzet neer te slaan. Hier en daar hadden de arbeiders geprobeerd te demonstreeren en verwacht, dat anders tot scherp verzet van de S. D. zouden komen; en toen dit uitbleef, en de burgerlijke oorlogsdemonstraties hen machtig overstemden, voelden zij, dat hun oude revolutionaire hoop en traditie ineens stortte.

Men heeft naderhand vaak van verraad en innerlijk bederf der sociaaldemokratie gesproken. Dit waren echter gevolgen en symptomen, geen oorzaken. De S. D. is het resultaat van haar taktiek. De oorzaak was, wat nu aan het licht kwam — te voren wel nu en dan door enkelen vermoed en beweerd — dat de sociaaldemokratie door haar strijdmethode het proletariaat niet die kracht en die macht kon geven, die noodig waren om het kapitalisme te overwinnen. Achteraf laat zich dat ook gemakkelijk begrijpen. Het kapitalisme is zoo machtig, door zijn vaste hechte organisatie, door zijn sterke geweldmiddelen, door zijn geestelijke invloed op de massa, dat alleen arbeidersmassa's die zelfstandig allen weten, wat te doen is, en tot de hoogste inspanning bereid en bekwaam zijn, het kunnen overwinnen. Maar de parlementaire strijd der S. D. had hen daartoe niet ontwikkeld; de leiders handelden en streden (praatten) in de parlementen, terwijl de arbeiders passief bleven, en niet leerden zelf te handelen. En waar het op hen zelf aankwam, in de massa-akties, de direkte akties, die nu en dan al opkwamen, bewerkte de parlementaire taktiek, dat zij ook daar wachtten op de bevelen van de leiders, die het moesten weten, alsof door goed gedisciplineerde gehoorzame schapen de wolf kapitaal overwonnen kon worden.

Na 1914 kwam 1918, na de nederlaag en ineenstorting der oude sociaaldemokratie de „overwinning“. Een nieuwe les, die de vorige aanvulde. De vorige had getoond, dat de methoden der sociaaldemokratie de

arbeiders niet tot overwinning, niet tot machtsverovering op het kapitaal kunnen voeren. De nieuwe les, de ervaring van Duitschland onder Ebert, toonde dat de overwinning van deze partij, de machtsverovering door zulk een partij niets anders beteekent, dan de inbezitting der regeringsposten door de leiders van de partij. De wezenlijke machtsmiddelen van de bourgeoisie zijn daarbij niet vernietigd; de bourgeoisie zet zich weer meer en meer vast in haar heerschappij over de maatschappij. De schijn van politieke heerschappij van een arbeiderspartij dient als middel tot bedrog, om de arbeiders af te houden van waar instinkief hun gedachte naar gaat. Werkelijke heerschappij van het proletariaat, vernietiging van alle macht van de bourgeoisie, opheffing van de uitbuiting. En alweer is dit achteraf volkomen begrijpelijk.

Een revolutionaire strijd om de vernietiging van de bourgeoisie als klasse kan niet gevoerd worden door leiders, die ook bij behoud van het stelsel kans zien op politieke macht en leidende plaatsen, maar alleen door de massa's zelf, als zij niets te verliezen hebben. Deze strijd is zoo zwaar, dat alleen de voortdurende energie van de groote proletarische klasse hem kan voeren; gelooven de arbeiders, dat de vervanging van de tegenwoordige regeerders door hun revolutionaire leiders daartoe voldoende is, dan moeten zij altijd bedrogen uitkomen.

Dit zijn de lessen, die de jaren sinds 1914 ons geleerd hebben. Daarnaast moeten zij, die aan het proletariaat den weg naar de vrijheid willen wijzen, hun taktiek en strijdmethode richten.

De Derde Internationale heeft deze les niet behartigd. Misschien wel, doordat haar Russische leiders wat te ver van West-Europa afstonden. Na een eerste tijd van sterke revolutionaire aanval op het kapitalisme, speciaal na de Januari beweging in Duitschland en de dood van Liebknecht en Luxemburg, begon zij de taktiek van het parlementarisme weer te aanvaarden. En op al haar verdere kongressen is deze lijn voortgezet.

Voor de Derde Kommunistische Internationale geldt hetzelfde wat voor de Tweede, sociaaldemokratische gold: de taktiek van het parlementarisme is niet in staat, de macht van het proletariaat zoo hoog op te voeren, dat het de bourgeoisie overwinnen kan. Deze waarheid wordt er niet door gewijzigd, of degenen, die deze manier probeeren, zich socialist of kommunisten noemen, de demokratie of de diktatuur in hun vaandel schrijven. En daar de S. D. geworden is, wat ze nu is, dóór haar taktiek, door haar strijdmethode, kan men zeggen, dat elke nieuwe richting, die deze zelfde taktiek gaat gebruiken, zal gaan worden, wat de S. D. werd. Natuurlijk niet precies, daar de omstandigheden nu, in het ineenzinkende kapitalisme anders zijn, dan vroeger; dus een kommunistische partij niet de S. D. in haar oude groote tijd van rustig opgroeien kan naadoen, maar alleen haar lotgevallen in deze revolutionaire tijd. Maar haar karakter zal gelijksoortig zijn, en ook haar verworping. Op hun best spelen de parlementaire kommunistische partijen in de parlementen de rol van goede radicale S. D. partijen, zooals deze in hun beste tijd, ook scherp tegen de regering vóór het proletariaat opkond, fel de klassenstrijd predikend — tegenover de S. D. partijen zelf, die geheel reformistisch, eenigszins de rol van de oude Werkliedenverbonden overgenomen hebben. Maar zooals het parlementarisme de S. D. bedierf en deed ontaarden, zoo bedierf het ook de kommunistische partijen. In onttellend snel tempo door deze de ontwikkelingsgang van de S. D., achteraan, naar reformisme, slimme leiderspolitiek, kompromis, aanpassing, leidersdespotisme, kiezersvangst, alles onder klinische revolutionaire leuzen. Wie de geschiedenis van de S. D. sinds 25 jaar heeft meegemaakt, staat telkens verrast door de verregaande gelijkenis en herhaling van de oude geschiedenis onder nieuwe namen.

Waarborgt dan de revolutionaire tijd, de ineenzinking van het kapitalisme niet een betere afloop? Omgekeerd; de gelijksoortigheid in karakter en wezen maakt wel zeker, dat, als door een nieuwe volksuitbarsting, deze partijen de macht veroveren, dit niet anders dan een herhaling van Eberts republiek in wat andere vorm zal zijn, d.w.z. nieuwe leiders in de regering, gedwongen — door gemis aan werkelijke macht der proletarische massa's — vroeger of later zich aan het kapitaal aan te passen.

Wil de arbeidersbeweging, wil het communisme het groote doel bereiken, dan hebben zij uit de afgeloopen jaren deze les te leeren: dat het parlementarisme, hoewel onvermijdelijk in den tijd van opkomst van het kapitalisme, onbruikbaar is in den tijd van ondergang van het kapitalisme, en het proletariaat niet sterk kan maken voor de zegepraal.

Maar is niet het parlementarisme het eenige middel om gehoord te worden door de groote massa's en voeling met hen te krijgen? Deze vraag zal een andermaal behandeld worden.

De K. A. P. en Soviet-Rusland.

In haar verhouding tot Soviet-Rusland stelt de K. A. P. zich op het volgende standpunt:

I. De binnenlandsche taktiek der Kommunistische Partij in Rusland is tot dusver de eenig mogelijke geweest. De partij- of leidersdiktatuur, het geven van grond aan de boeren, de vrije handel, de belasting in natura, de concessies aan het buitenland, het zoogenaamd Staatsocialisme waren noodzakelijk om het gedeeltelijke communisme dat in Rusland bestond in industrie, handel en transport althans voor een deel nog te redden, tot de wereldrevolutie, in de eerste plaats de West-Europese, de wezenlijke redding bracht. De Russische revolutie heeft het schitterende voorbeeld aan het proletariaat der wereld gegeven, en ook nu zij op den terugtocht is, volgt zij een bewonderenswaardige eenig mogelijke taktiek. Ook de taktiek tegenover de kapitalistische machten in Europa en Azië is voorbeeldig.

II. De maatregelen, die de Soviet-Regering in Rusland heeft moeten nemen, brengen evenwel het privaatrecht kapitalisme steeds nader. Er zijn, naast de Staatsbank, particuliere banken opgericht, de particuliere bedrijven, de particuliere winkels, het particulier huizeitzij zijn weder ingevoerd. De privaatkapitalisten nemen niet den dag toe en vereenigen zich met de bureaucraten en de intellectuelen tot een nieuwe burgerlijke klasse. De vakverenigingen maken zich reeds gereed tot den loonstrijd. De kleine boeren, allen privaatrechts, d.w.z. kleine burgers geworden, zijn de vijanden van het communisme, steunen het alleen, zolang zij vreezen dat het grootgrondbezit hun het land weer zal afnemen, maar loopen tot de binnen- en buitenlandsche bourgeoisie over, zoodra deze hun het bezit van hun grond garandeert. Daar de nieuwe Russische bourgeoisie en de boeren een overweldigende meerderheid hebben boven het proletariaat, berust de politieke macht der kommunistische partij alleen nog op de vrees der boeren het land te zullen verliezen, op het weinig talrijke proletariaat en op de proletarische kern van het roode leger, dat wil dus zeggen op een zeer zwakke economische grondslag. Wanneer Soviet-Rusland de Tsaristische schulden erkent, zal het, om genoeg geld uit het buitenland of door belastingen in het binnenland te krijgen, ook andere partijen moeten erkennen en een Constituantie instellen. De overgang van Soviet-Rusland is dus zeer waarschijnlijk, als het West-Europese proletariaat het kapitalisme niet vernietigt.

III. De internationale taktiek van Soviet-Rusland onder het West-Europeesche, het wereldproletariaat is de denkbaar slechtste geweest, en alleen door de tijdelijke en schijnbare belangen der Russische revolutie, niet door de werkelijke en blijvende der wereldrevolutie gedictieerd. De Russen hebben zich van de absolute leiding en van de Internationale en van de Roode Vakverenigings-Internationale meester gemaakt, en door middel daarvan, tot redding van zich zelve, niet-kommunistische massa-partijen en niet-kommunistische vakverenigingen opgericht. Deze kunnen — en dat was het doel der Russen — misschien wel tijdelijk een zekeren druk op de West-Europese regeringen uitoefenen en zoo Rusland tijdelijk verlichting geven, maar kennen nooit de Europeesche, de wereldrevolutie tot de overwinning brengen. Verder hebben de Russische Communisten de kommunistische partijen der wereld, de geheele derde Internationale, gedwongen tot de aanneming der partij- of leidersdiktatuur, die in West-Europa noodzakelijk tot opportunisme, reformisme en bederf leidt, en die evenmin hier de zege brengen kan. Ten slotte hebben zij de kommunistische partijen gelijk gemaakt aan de oude parlementaire partijen, en zij hebben de oude vakverenigingen laten bestaan. Zij hebben daarmede de partijen en vakverenigingen der derde Internationale en der roode vakverenigingen, zooals die beide Internationales zelf, tot middel en gemaakt tot opbouw van het kapitalisme.

Door deze taktiek der Russen is de arbeidersbeweging van West-Europa en de wereld nu reeds tot een moeras geworden van opportunisme en reformisme.

Het oordeel der K. A. P. over Soviet-Rusland laat zich derhalve aldus samenvatten:

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105 huis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

AAN HET NEDERLANDSCHE PROLETARIAAT!

KAMERADEN,

De Nederlandsche bourgeoisie acht ook voor Holland de tijd gekomen, om een algemeene aanslag op ons levenspeil te doen. LOONVERLAGING en 't VERLENGEN VAN DEN WERKTijd zijn aan de orde van de dag. Mijnwerkers en bootwerkers en vele andere arbeiders werden reeds de dupe. En nu zijn de Metaalbewerkers aan de beurt. De spoorwegarbeiders moeten per 1 Januari hun buikriem nog wat vaster aansnoeren.

De metaalbewerkers hebben de strijd aarvaard. Met een prachtige eensgezindheid gingen de betrokken personeelen in staking, om de aanval af te weren. Deze strijd is echter van zoo groot gewicht, dat ge U van alle omstandigheden, alle krijgskansen, goed rekenschap moet geven. Leg U zelf onderstaande vragen voor! 't Antwoord er op vindt ge zelf oogenblikkelijk.

WAAROM VOEREN DE ONDERNEMERS, hier de Metaalbond, DE LOONS-VERLAGING MAAR VOOR EEN PAAR PLAATSEN IN, bijv. Rotterdam, Schiedam, Utrecht, Amersfoort?

WAAROM WORDT NIET TERSTOND DE LOONVERLAGING OOK VOOR AMSTERDAM, HAARLEM, TWENTHE, ENZ. VAN KRACHT?

Ja, ge weet het antwoord? De Metaalbond, het winstmakersdom, voelt zich zekerder van de overwinning, wanneer hij U eerst in een paar plaatsen door de honger tot overgave gedwongen heeft. Eerst moet 't proletariaat in die plaatsen verslagen worden.

En dan volgt de rest! Let daarom vooral goed op, dat ge op 't oogenblik precies doet, wat de heeren patroons wenschen. De patroons wenschen de staking niet algemeen over 't heele land. Want dat zou inderdaad het metaalbedrijf treffen. En dat zou revolutionaire woelingen kunnen geven, waarbij ze het zouden verliezen.

ZE ZULLEN U STUK VOOR STUK VERSLAAN!

Wat volgt daaruit? Dat ge U niet zoo moet laten afslachten! Doorzie de taktiek van de ondernemers. De strijd van de stakende metaalbewerkers is dezelfde, als de strijd van hen die nog werken.

Kameraden! Arbeiders! Stel tegenover die slimme patroons uw klasse-solidariteit. Leg als één man, ook in de niet betrokken steden, het werk neer!

Metaalbewerkers! Een geweldige taak rust op U. Gij zijt door de geldwolven uitverkoren, om 't spits af te bijten voor de geheele arbeidende klasse. Als ge uw verderfelijke taktiek van gedeeltelijke stakingen niet opgeeft, als ge de staking niet zoo algemeen mogelijk maakt, wordt ge verslagen. En na U komen weer de mijnwerkers, de bootwerkers, en 't spoorwegpersoneel, de fabrieksarbeiders en alle anderen aan de beurt. WORDT GIJ VERSLAGEN DAN IS DAT DE INZET VOOR EEN ALGEMEENE LOONVERLAGING VOOR DE HEELE ARBEIDENDE KLASSE!

En gij wordt verslagen, als ge uw staking blijft beperken. Gelooft uw leiders niet, die u bezweren niet uit te breiden. Gelooft uw leiders niet, die zeggen u zoo naar de overwinning te voeren.

Ze voeren u en onze heele klasse naar de ondergang. Uw leiders willen u wel aan een lagere levensstandaard doen gewennen. Ze zullen in uw loonverlaging toestemmen. Ze voeren deze strijd alleen voor hun fatsoen! Omdat ze anders hun volgelingen verliezen. Maar zodra er maar een gaatje is, zullen ze u ter verdere uitbuiting aan 't kapitaal overleveren.

De groote stakingen van de laatste tijd, bijv. de haven- en de mijnwerkersstaking, gingen jammerlijk verloren. Dat was door de vervloekte taktiek van beperken! Want in de betrokken ondernemingen waren geen onderkruipers, niet waar?

En toch verloren! Nu moet toch ieder duidelijk zien, dat die taktiek verkeerd is.

Juist! Die taktiek is verkeerd. Beperkte stakingen tegenover het zoo buitengewoon sterke kapitaal! De patroons lachen er om.

Kameraden! Maar, behalve dat uw taktiek niet deugt, is er nog iets. UW STRIJDMIDDELEN ZELF DEUGEN NET ZOO MIN. UW HEELE VAKVEREENIGING DEUGT NIET. De dividendenjagers van de heele wereld klemmen hun schennende hand vaster om de keel van 't proletariaat der heele wereld. Loonverlaging, arbeidstijdverlenging, werkloosheid overal.

En de vakverenigingen bleken nergens in staat, om ook maar één van de rampen, die de arbeidersklasse bezochten, te voorkomen. Ja, de leiders konkelde

zoenlijken, dat mag niet gebeuren, met de bourgeoisie onderhandelt men niet, een burgerlijke regering spaart men niet. Maar men stelt zich tevreden met te verklaren; wij verbieden in onze verklaringen het onderhandelen met en het sparen van de bourgeoisie opdat gij, wanneer gij deze dingen toch doet, nooit vergeet, dat het iets verkeerd is, dat een welopgevoed maximalist dat eigenlijk niet doen mag.

Dat noemt men politiek. Machiovellisme in Rein-cultuur. Wanneer toch voor de resolutie Serrati, die zich in woorden vóór de dictatuur van het proletariaat en tegen de deelname aan de regering uitsprak, 48000 Stemmen uitgebracht werden, onderscheiden de voorstanders van deze revolutie zich slechts op papier van de 20.000 aanhangen van Serrati. Immers de politiek van Serrati wordt door de Serrati-menschen officieel gedekt.

Zij passen in de praktijk het reformisme van Turrati toe, wat zij in woorden veroordeelen — met het echt jeezuïsch voorbehoud, dat situaties kunnen intreden, waarin zelfs de socialistische-partij niet anders kan handelen. Daar nu echter de onvoorwaardelijke volgelingen van Moscou nog geen 4000 stemmen opleverden, kan men de „Vorwärts" volkomen gelijk geven, als zij tot de volgende samenvatting komt.

„Als kenmerk van het congres blijft het nadruk leggen op de onwrikbare wil tot partijeenheden, de erkenning van concessies die in het belang van het proletariaat door de omstandigheden noodzakelijk zijn, welke men doen moet, maar niet billijken mag, en het feit vande reformistische toename van macht!"

Dat betekent: aan de overwinning van het reformisme valt niet te twijfelen. Wel echter kan men gerechtigd de twijfel opperen, of de bemoeiingen van Moscou om de Serrati-partij voor de Ilde Internationale te winnen, nu als geëindigd kunnen gelden. Wij geloven, dat deze partij op het volgende wereldcongres rijp zijn zal voor de Internationale van Moscou. Want deze moet wel na de laatste ontwikkeling in Rusland spoedig rijp zijn voor de politiek der Scheidemannnn in alle landen.

Steeds maar Opbouw!

Lansink in „De Arbeid" juicht: „Nu doet de C.P. ook aan opbouw! "Alsof dat een ontdekking is. Heeft de C.P. Kamerfractie de laatste jaren iets anders gedaan? Doet het proletariaat van Nederland eigenlijk iets anders? Weineen. Elke verkeerde proletarische taktiek is in 't belang van den opbouw van het kapitalisme. De heele vakbeweging werkt opbouwend. De kritiek in het Parlement is opbouwend. Wat niet afbreekt, wat niet neer haalt, wat niet vernietigt, bouwt op! Er is geen keus; het is vernietigen of opbouwen. Maar de Nederlandsche arbeidersklasse wil nog niet kiezen. Ze voelt zich nog als het klimop dat zich om den eik het kapitalisme slingert; zonder die eik kan ze niet bestaan. Het proletariaat een woekerplant: zoo denkt het van zich zelf.

Leest ook dit mooie berichtje: „Slechts één metaalfabriek de Hapam heeft de verlaagde loonen ingevoerd. De metaalbewerkers achten het echter niet gewenscht voor deze onderneming de staking te proclameeren, omdat zij weten dat deze vennootschap er zoodanig voor staat dat een staking haar ondergang zou betekenen!"

Ze maken daar zeker warmwaterstoven ook, en die kunnen de arbeiders van den winter niet missen!

Verantwoording Steun „De Kommunist"

Door een verzuim konden dit maal nog niet alle bijdragen, die in Enschede voor „De Kommunist" gestort werden verantwoord worden. In het volgend nummer van „De Kommunistische Arbeider" zal dit zonder mankeeren geschieden.

Vergaderingen Afd. Enschede K. A. P. N.

14 November „Ons Huis" Huishoudelijke Verg. punten stemming voor het Hoofdbestuur; Abonnement „De Kommunistische Arbeider"; Hsh. Reglement. Rondvraag. 19 November, Zaterdagavond half 8. Proletarische ontpenningsavond. Tooneel, voordracht zang, door de leden. Leden en geestesverwanten met familie worden uitgenoodigd. Muziek van het Bandonium Gezelschap.

UITGAVE K. A. P. N.

Heden bij ons verschenen:
DE ALGEMEENE ARBEIDERSBOND.
(Revolutionaire Bedrijfsorganisatie) vertaald door H. GORTER.
Verkoorte inhoud: De oude organisatie (de Staat, partijen, vakveren.) De Raden als prolet. organisatie. De Bedrijfsorganisatie. De Algemeene Arbeidersbond (A.A.B.). Centralisme-Federalisme. Massa en Leiders. De A.A.B. en de dictatuur. De A.A.B. en partij. De A.A.B. en vakverenigingen. Collectieve taktiek. A.A.B. en syndicalisme. A.A.B. en 3e Internationale.
PRIJS 20 CENT. PER POST 22 CENT.
Toezending na ontvangst van het bedrag door onze administratie.

INVULBIJLET.

Ondergeteekende abonneert zich tot wederopzegging op „DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDER".
Prijs f1.50 per halfjaar.

NAAM ADRES

De overwinning van het reformisme in Italië.

Een hoofdstuk uit de geschiedenis der III de Internationale.

De socialistische partij van Italië was de eenige der groote Sociaal democratische partijen die zich terstond na de stichting der 3de Internationale bij haar aansloot. Dat deze toetreding niet tegelijk een doelbewust stelling nemen vóór het communisme en een daaruit voortvloeiende politiek beteekende, moest in Moscou bekend zijn. Want in de Italiaansche-partij bevond zich naast de Invloedrijke fractie Turrati, die met de Duitse Scheideman-partij overeenkomt, de groep Serrati. Hun politiek gaf de doorslag en hun houding in alle belangrijkste kwesties van politiek, en taktiek verried de geest van een Ledebour, Friedrich Adler en Jean Longuet. Dus van het merk: U. S. P. Toen kwam de partijdag van Reggio Emilia. Daar werd de aanvaarding of afwijzing der 21 punten van Moscou bediscussieerd. Daar gebeurde wat niemand, die nuchter denkt, kon verbazen: Serrati en zijn aanhangers verklaarden zich solidair met de Italiaansche Scheidemannen. zoodat er voor de Moscouische Executieve niets anders over bleef dan over te gaan tot de stichting eener zelfstandige „Kommunistische" partij, welke communisme alleen tot het aanneemen der 21 punten beperkt hield te zijn. Nadat dus zoo een Italiaansche sectie der 3de Internationale tot stand gebracht was, moest natuurlijk gepoogd worden een echte „massapartij" in 't leven te roepen. Over haar sociaaldemocratisch karakter zou geen twijfel meer mogelijk zijn. Daarom werden de onderhandelingen met Serrati natuurlijk voortgezet. En zoo kreeg de socialistische partij een officiële uitnodiging tot het derde wereldcongres — ofschoon deze partij zich door de juist gesloten wapenstilstand met de fascist, d.w.z. Italiaansche burgerwachten, voor immer gecompromiteerd had in de oogen van het revolutionaire proletariaat van de geheele wereld. In Moscou was men dus bereid deze openlijke verraders der proletarische revolutie genade en vergeving te schenken, op hetzelfde oogenblik, waarop voor de links-communisten reeds het doodvonnis werd opgesteld. Slechts één voorwaarde werd de Serratimensen opgelegd: zij moesten mijnheer Turrati en diens vrienden, dat wil dus zeggen de openlijke reformisten, uit de partij gooien. Het reformisme als beginsel hoefde niet „uitgesloten" te worden. Naar de theorie van Moscou heeft men n.l. met het reformisme algedaan, als de reformistische leiders verjaagd zijn. Waaraan men zien kan, welke waarde men de massa der leden toekent!

Op de Italiaansche partijdag, die de 10en October te Milaan bijeenkwam, werd wederom om de Serrati-menschen alleen deze ééne voorwaarde gesteld. Men is dus te Moscou in de loop der tijden welzeer bescheiden geworden. Want in Halle verlangde men van de U. S. P. dat zij de gezamenlijke 21 punten zou aanneemen. Op de Franschen partijdag in Tours was men reeds schappelijker. Anders kon men geen zaken doen met Cachin en Frossard. Bij de stichting der Tsescho Slowaaksche massapartij moest men op de 21 stellingen weer meerdere restrictie maken. En nu in Milaan was nog slechts één punt overgebleven: vernietiging der reformistische parlementarismen. Maar hoe de politiek van het niet reformistische doch „marxistische" partijbestuur in de praktijk uitzielt, is door de Italiaansche berichten van de „Vorwärts" schitterend geschilderd: Sinds Livorno heeft het maximalistische partijbestuur, inplaats van de Sovjets voor te bereiden en de massa's te bewapenen, aan de werkelijkheid allerlei concessies moeten doen. Het heeft van de fractie in het parlement geëischt, *invited uit te oefenen op de oplossing eener ministerieele crisis*, het heeft de mogelijkheid gebillijkt, dat zij zich van stemmen zou onthouden, om de val van het kabinet Bonomi te verhoeden (dit onthouden van stemming was op het beslissende moment echter niet noodig) en het heeft het vredesverdrag met de Fascisten gesloten. Dit zijn ongetwijfeld acties die liggen op de weg van medewerking met burgerlijke elementen. Toch heeft geen der sprekers van de maximalisten ze op de partijdag afgekeurd. Zouwe! Barabono als Serrati hebben ze uitdrukkelijk goedgekeurd. Zij hebben het openlijk gezegd: de werkelijkheid, die dwang der omstandigheden noodzaken ons onherroepelijk concessies te doen; wij mogen de noodzakelijkheid niet schriftelijk vastleggen. Als wij de onvernietigbare concessies uitdrukkelijk vooruit autoriseeren, begunstigen wij desituaties, die zulke dwaagtoestanden voortbrengen. En dan voegt de genoemde berichtgever nog de volgende karakteristiek der Serrati-menschen er aan toe, die men zonder meer kan toepassen op de geheele politiek der Ilde Internationale: Zij willen doen, wat zij niet vermijden kunnen, maar willen het zich zelf niet openlijk bekennen.

Zij zeggen niet meer zoals de werkelijke onver-

I. De binnenlandsche taktiek der Soviets was de eenig mogelijke.
II. Zij leidt evenwel terug naar het kapitalisme. Alleen de West-Europeesche revolutie kan haar redden.
III. De West-Europeesche revolutie zelf evenwel is door de taktiek der Russen in de door hen beheerschte Internationale bedorven.
In aansluiting van de bovenstaande beschouwingen in punt II, besluit de K. A. P. financieelen steun aan Sovjet-Rusland alleen te geven met de nadrukkelijke bepaling, dat het geld alleen voor de Russische Arbeiders en voor het Rode Leger zal worden gebruikt. Het geld dat zonder deze bepaling gegeven wordt, wordt ook voor de contra-revolutie gebruikt. Dat zij daarin toestemmen is van werkelijke revolutionairen van West-Europa niet te verwachten.

RUSLAND.

De Staatsbank.

MOSCOU, 15 Oct. (Rosta Weenen). Het Al-Russisch Univ. Comité publiceert een decreet betreffende taak en organisatie der Russische Staatsbank. Betreffende winstverdeling werd 't volgende besloten: Van de nettowinst komt 50% in het reservfonds der bank, 20% voor de beamten en 30% voor de schatkist.

Het stakingsvraagstuk in Sowjet Rusland.

MOSCOU, 16 Oct. (Rosta Weenen). In verband met de ontwikkeling van het particulier kapitaal kan nu een toestand ontstaan, dat in een particulier bedrijf een staking uitbreekt. De „Trud", het orgaan van het Al-Russisch Vakverbond, schrijft daaromtrent het volgende:

Stakingen in particuliere bedrijven zullen niet te vermijden zijn. Daarom is het een uiterst geachtige taak der vakverenigingen stakingskassen te vormen, om een materiële basis te scheppen, waardoor een staking met succes gevoerd kan worden. Door de geringe middelen van den staat, kunnen wij er niet op rekenen, dat wij zulk een fonds aanleggen, zonder wat van het lof af te trekken. De vakverenigingen moeten zich met dit vraagstuk bezig houden opdat zij alle aanvallen van het particuliere kapitaal op de arbeiders, kunnen afslaan.

Volkscommissariaat van Arbeid.

MOSCOU, 18 Oct. (Rosta Weenen). De nieuwe economische politiek stelde het Volkscommissariaat van Arbeid voor de taak, het staatsbedrijf van arbeiders te voorzien en deze over de afzonderlijke ondernemingen doelmatig te verdeelen. Het voornaamste der economische organisatie is de kwalitatieve verbetering van het arbeidsapparaat door 't opnemen der beste arbeidskrachten. Tegelijk worden daardoor de levensvoorwaarden der arbeiders en beamten verbeterd en de productiviteit verhoogd. Daar in de naaste tijd een vergang van arbeidskrachten in de particuliere industrie te wachten is, werkt het Volkscomm. voor Arbeid maatregelen uit, om de versplintering der arbeidersmassa's te verhinderen. Daarom zullen nu de verplaatsingen van arbeidskracht niet meer door dwang voltrokken worden. Werkloosheid is in de naaste toekomst, vooral onder het industrie proletariaat niet te verwachten, terwijl massale arbeidsverschuivingen noodig zijn, ter bestrijding der werkloosheid in 't honger-gebied die daar door de bijzondere verhoudingen is ontstaan. Het Volkscomm. voor Arbeid heeft de gewichtige taak, de werklozen in de hongergebieden rationeel te organiseren, om het voor de Republiek gewichtigste werk, in de eerste plaats de brandstofvoorziening, ter hand te kunnen nemen.

De nieuwe econ. toestand verleent het Volkscomm. buitengewoon gewicht. Daarom schijnt het onvoor-deelig, zijn functie's aan de vakverenigingen over te laten. Een grootsche geconcentreerde regeling van den arbeidsmarkt door den staat, de noodzaak van 't scheppen van vaste arbeidslegers in de staatsbedrijven, doelbewuste aantrekking der boerenmassa's tot regelmatige arbeidsprestaties voor den staat, maakt het scheppen van een machtige staatsreguleator van den arbeid noodzakelijk. Het Volkscomm. van Arbeid houdt een innig contact met de vakverenigingen voor noodzakelijk. Daarom moeten zij aan het werk der afdelingen van het commissariaat deelnemen. Daar de gedeeltelijk opnieuwe ontstane arbeidsmarkt confloten tusschen arbeiders en ondernemers mogelijk maakt, is het vormen van een bemiddelingsapparaat, dat uit vertegenwoordigers van het Volkscommissariaat en de Vakverenigingen bestaat, absoluut noodzakelijk.

met de patroons. En dikwijls stemden ze, zonder eenige strijd, in de verslechtering toe. De vakverenigingen hebben dan ook getoond, dat ze contra-revolutionaire organen zijn, die onwillig en onmachtig zijn, om de strijd tegen het sterke patronaat op te nemen. Geen wonder dan ook, dat vele strijdbare arbeiders de vakvereniging den rug toekeerden. Zoo is 't verklaarbaar, dat de z.g. socialistische vakbeweging met een vierde gedeelte terugliep.

Kameraden! Tegen de heele kapitalistische wereld, de Staat, de trust, de pers, stelt gij uw contra-revolutionaire vakbeweging. Tegen 't harnas van 't kapitaal — het bordpapieren zwaard,

Hoe moet ge uw strijd voeren? Hoe kunnen de arbeiders hun maatschappij, heb communisme, veroveren? Met uw vakverenigingen niet! Met uw politieke partijen niet!

Andere strijdorganisaties moet ge vormen. Neem een voorbeeld aan onze Duitse kameraden. Die zijn daar druk bezig hun oude vakverenigingen af te breken. En daarvoor in de plaats organiseren ze zich in en volgens de bedrijven. Ze richten revolutionaire bedrijfsorganisaties op.

In uw bedrijfsorganisatie moet iedereen, die in dat bedrijf werkt. Of 't een bankwerker, timmerman, schilder of kantoorbediende is, dat geeft niets. Allemaal moeten ze er in.

Dat is een stalen organisatie. Daarmee beheerscht je een fabriek. Man voor man is hier strijder. De konkelaars kunnen hun jas wel aantrekken! En alle metaalfabrieken bijv. vormen zoo met mekaar de *industriebond van de metaal-industrie*. Zoo moeten alle bedrijven doen.

Kameraden! De bedrijfsorganisatie, dat is het wapen, om het kapitaal tegemoet te treden. Zoolang ge dat nog niet hebt gezien, zult ge nederlaag op nederlaag lijden, zult ge overwonnen worden.

Dat zijn de lessen, die de revolutionaire jaren, die achter ons liggen, ons leeren. Overdenk deze dingen!

Maar er is nog meer, makkers! Uw taktiek en uw strijdmiddelen deugen niet. Een derde belangrijk ding mogen we niet vergeten. En dat is, dat bij uw strijd het doel zelf ook niet deugt. 't Is ons allen toch zeker wel zoo langzamerhand duidelijk geworden, dat 't voor ons, de arbeidersklasse, onder het kapitalisme niet beter, maar wel voortdurend slechter wordt. 't Is zelfs zoover met ons gekomen, dat we niet moeten staken, om ons loon op te voeren, maar we moeten hongeren, om niet nog minder te krijgen!

Hongerloozen en werkloosheid bedreigen ons. Daarom moeten we het kapitalisme zelf vernietigen. Gij staart u blind op die loonstrijd. Gij stelt uw doel veel te laag. Wat gij te doen hebt, is als deel van de geheele arbeidersklasse, de strijd om de heele macht in te zetten. DE FABRIEKEN AAN DE WERKERS. ER UIT MET DE DIVIDENDENJAGERS. Maar zonder bedrijfsorganisaties gaat het niet. Denk over onze klasse-toestand na en ge zult zien, dat wij gelijk hebben.

Uwe nieuwe organisatie moet als doel hebben de VERNIETIGING VAN 'T KAPITALISME, de VEROVERING VAN DE DICTATUUR, de OPBOUW VAN 'T KOMMUNISME. De loonstrijd wordt daardoor op de achtergrond gedrukt. Uwe loonstrijd baat u immers niets? 't Geheele kapitalisme verpest toch ons leven?

Kameraden! Om 't kapitalisme te kunnen vernietigen, om onze stakingen met succes te kunnen voeren, moeten we als één eenheid, als klasse eenheid optreden. Onze klasse eenheid vinden we in de fabrieken. Daar ligt onze eenheid voor 't kommunisme.

Gij, metaalbewerkers, zijt geroepen het eerst op te komen voor ons aller belangen. Bespreek dit schrijven met elkaar. Geef het voorbeeld! Doodelijke haat aan 't kapitaal hebben we allen, maar 't bezielt allen nog niet. Slechts weinigen nog zien de moeielijke weg naar de bevrijding. Schudt alle vrees af. Wordt strijder voor 't kommunisme.

Kameraden! 't Kapitalisme kan ons geen levensgeluk geven. Alleen honger, ziekte, werkloosheid en dood. Vóór ons ligt 't kommunisme! Bouwt nu reeds uw bedrijfsorganisaties. Want zonder 't die zult ge de macht nooit veroveren of . . . behouden. En 't is toch zoo eenvoudig, niet waar? Ja, eenvoudiger organisatievorm is niet denkbaar.

Kameraden! Begrijp wat de lijdensgeschiedenis van de arbeidersklasse ons leert. Rust niet voor in alle fabrieken **Bedrijfsorganisaties** zijn opgericht, om in deze door uw klasse-eenheid te vestigen: DE DICTATUUR VAN ONZE KLASSE. VOORWAARTS NAAR 'T KOMMUNISME.